

Hep mi Solundan Kalkar İnsan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Aralık 2023

Düş takvimleri takriben bir ömre yayılı zaman iksiri zamanın sihri acının beldesi hüznün dili aşkın mertebesi ve Rabbin Dergâhı...

Esen rüzgârda saklısın esmeye dair bir güncenin ışıldağı mevsimin kaç bayta denk düştüğünü bilmesem de zamanın izafı olduğu hayatın afaki yokuşları.

Körelen değil sadece körelten yalnızlığın kırık kırğın sayacı:

İklimlerden hüznün.

İklimlerden özlem.

Öznesi saklı değil şairin bilakis ayan beyan sevdiği kadar sevgiyi kat izinde saklı sevdası.

Mevsim bahar ertesi.

Mevsim kışın sözüm ona ta kendisi.

Mevsimlerden seken göçmen kuşlar gibi hurafelerin, rivayetlerin aslı olduğu bir nehir değil asla bilakis yerin göğün kâinatın her evresi hükümrancılığında Mevla'nın inancın varlığı hiçliğın sarmalında günbegün büyüyen özlemin rakkasesi adeta sözcüklerin çeperinde saklı şairin saf kan yalnızlığı saf tuttuğu safiyeti.

Edebi kaygıları yok bilip de geldim kondum beyaz ovaya o beyaz bakır sayfaya.

Mumlar yakmadım.

Tütsüler çoktan söndü.

Ama bacanın dumanında saklı o kokuyu o isi o sisi nasıl yok sayarım hele ki aşkın adı iken İstanbul hele ki aşkın ta kendisi iken Edebiyat...

Ah, keşke sadece Edebiyattan ibaret olsaydım Kafka'nın izinde hüznün gizinde yoğun yaşadığım

duyguların tek mecali bir özlem bir de umutla konduğum yüreğin ara ara muştalandığı kadar sessizliğin ve yalnızlığın öfkesi.
Radarıma takılı gün ışığı.
Renklerin en hası elbet saf tuttuğum kadar beyazı.
Hali hazırda masum kalmayı iyi kötü becerdiğim yeter ki sönmesin hanemin ışığı.
Kasideler nemli.
Gamlar hüznün yüklü.
Notalar çığırtnan.
Yürek aşka düşkün...
Hep mi solundan kalkar insan?
Sağdıçım mevsim dilimde, yüreğimde Besmele elbet sağ elim elbet sağ kanadım anne ve yine solumdan kaktım bu gün çünkü ben sevgiyle aşkla yatıp kaktım bir ömür.
Gamzesinde saklı sözcükler kalemimin.
Kırgın.
Kırık meali zemheride buz kesen sözcüklerin yankısı.
Ve en sevdiğim:
Her sus payı söylem ve nazarında sessizliğin sözcüklerimle kalemimle deştiğim kadar kendimi dalaştığım kadar kendime derinde saklı hissiyat ve o tevazu ve işte çörelendi mi hüznün döküldü mü günahlarım.
Gürültülü bir sabah:
Yer gök beklemede.
Ve işte hâsıl olan o sessizlik en büyük gürültü en çok can yakan görünmez kılındığınız entarinin altında gizli.
Sesler.
Sessiz yakarışlar.
Varlığın sarmalı.
Hiçliğin kondurduğu bir azap rüzgârı.
Bekası yüreğin.
Bandrolü olmayan bir mal değil kalem:
Bilakis içten içe büyüyen ve tek servetim tek ziynetim sevgiyle harmanlanmış bir ömür bir o kadar beklemeye aldığım.
Karanlık olmasa da gün eşlik ediyor karartılar ve şaibeli gölgeler.
Afrası tafrası dinmezken eşrafın.
Araf'ta saklı varlığım ve kusurlarım ayan beyan.
Hüznün geçkin.
Hüznün göçmen.
Ve endişe.
Ve kaygı eşiği.
Algıların izi.
Telaşla sevdiğim.

Telaşla ve iki arada bir derede yazdığım.
Yankısı duyulsun yeter ki varlığımın ve yine solumda saklı kaygı ve gam...
Gamli notalar nazenin.
Gamzesinde göğün saklı olduğu kadar rahmetin.
Gaipten gelen sevgim ve coşkum.
Renkler cebbar.
En çok beyazı sevdim.
Matem değil mahrem bir o kadar mabedimde saklı bilinmez in esaretinde içime doğan gün ışığı bazen solduğum belki de sofusuyum yalnızlığında ve yüreğin sofası ve işte sevginin eşsiz sofrası elbet kalemin izi elbet yalnızlığın gizi çöken tortu oysaki ne de güzel dem tutmuştu mutluluğun.
Biçare olmasam da.
Mahcup olduğum kadar hızına yetişemediğim duygularım.
Gözüme soka soka isyan edenler.
Burnumdan getirenler hayatı.
Buğrası var olmanın.
Alnıma konan masum busenin hesabını elbet vereceğim içimdeki çocuğa ve masum bir sevgiye kanat açmışken kanayan yüreğimden ve benliğimden dökülen günahlarım.
Edebi kaygılarım yok işte an itibari ile doğaçlama bir gün ışığına daha nazire yazıyorum ruhumun ikbalinde kah kuş olup uçuyorum kah gül mizacımın üstüne basa basa aldığım o tuhaf hazla soluyorum. Soluyorum da havayı.
Soruyorum da kendime hem de bir sorgu hâkimi gibi aralıksız kendime yüklenip aslında kendi mezarımı kazıyorum o iğne ucuyla değil sadece kalemin kırık kırgın ucunda semiren bir hüznün de eşlik ederken yazdıklarımı bazen yok sayıp uzay boşluğuna gönderiyorum yazdıklarımı ve hayallerimi de en çok da çalınan hayallerimi ve alıntı olmayan bir girizgâh ile şiir olup açıyorum yetmiyor hikâyeler derliyorum ve yastık altı yapıyorum:
Değer görsün görmesin yazdıklarım ve romanlarım değer verdiğim kadar evrene en çok kendimi kendimden soyutluyorum.
Bahtımın rüzgârı başım gözüm üstüne.
Kırık tahtımın olmayan dört bacağı belki de devasa bir idam sehпасı her gün üzerinde şiirler dizdiğim bir başıma yediğim öğünler bir başıma aldığım darbeler ve ben en çok:
Solumdan kalkıp günbegün soluğu da idam sehпамda alıyorum:
Çayın demi.
Hüznün kekremsi sessizliği.
Duaların gücü.
Ve sevginin...
Tek bir mealim de yok hem benim.
Sağdıcım sol yanımda; sofram atladığım öğünler en çok da kanat açan göğün müdavimi göçmen kuşlara öykünüp bir bir derliyorum kuş yuvamı ve hanemde esen rüzgâr ve bulutlar ve şükrettim kadar günüme...

Hep de solumdan kalkıyorum çünkü solumdaki yangın anbean büyüyor ve ben sevdiğim kadar yandığım, yazdığım kadar mutluyum...

Kalemimin hörgücünde saklı keramet.

Aşkın da öncüsü iken kalemim.

Solumun hatırına yazdığım yaşadığım kadar her ne hikmetse...

Sağ ayağımla attığım ilk adım, dilimde Besmele solumda yangın soytarı yalnızlığım...

Dedim ya:

Solumla yatıp kalkıyorum ki kalktım da bir ömür düşsem bile dik durmayı bana Rabbim öğretti...

Solumun nazarında bir yazı daha solarken ölgün gün ışığında geceye kucakladığım...